

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2020 č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 2. 2020 č. j. x se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Viktora Klímy, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle ust. § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný neprojevil žádné snahy k náležitému zjištění místa jeho pobytu, zejména měl za to, že mohl kontaktovat jeho právního zástupce, který s ním byl ve stálém kontaktu. Upozornil na skutečnost, že jakmile byl předvolán správním

orgánem k převzetí rozhodnutí, tak se k úkonu dostavil. Následně odkázal na judikáty Krajského soudu v Hradci Králové a Krajského soudu v Ostravě. Nesouhlasil s tvrzením, že v řízení nebylo možné pokračovat, neboť žalovaný neuvedl jaké úkony, při kterých je zapotřebí součinnost žalobce, hodlal uskutečnit. Ve věci byly poskytnuty údaje a proveden pohovor s žalobcem, kde žalobce uvedl důvody, pro které na území České republiky o mezinárodní ochranu požádal. Namítal také, že správní orgán nebyl oprávněn správní řízení zastavit, jestliže se žalobce dostavil k převzetí rozhodnutí a zároveň žalovanému sděloval adresu místa pobytu, na které se zdržoval.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, dále ostatní písemnosti včetně napadeného rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 10. 2021 zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 10. 2019, údaje k žádosti ze dne 21. 10. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2019, podstatné dokumenty z předchozího řízení s žalobcem, žalobou napadené rozhodnutí č. j. x ze dne 26. 2. 2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 10. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 21. 10. 2019 poskytl údaje. Uvedl, že je občanem Uzbekistánu, vyznává islám a nemá žádné politické přesvědčení. Jeho žena a děti v současné době pobývají v Uzbekistánu. Do České republiky přicestoval přes Bělorusko, Litvu a Polsko. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. Za důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil svoji bisexuální orientaci, kvůli které nemůže žít v Uzbekistánu, protože je to tam považováno za trestný čin a již kvůli tomu byl napaden.
8. Dne 28. 11. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde se široce vyjádřil ke svým problémům ve vlasti, které byly spojené s jeho sexuální orientací. Hovořil také o incidentu, při kterém byl za svoji sexuální orientaci zbit a předveden na policii.
9. Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-451/LE-BA02-P15-2019 ze dne 26. 2. 2020 řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.*
12. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu se tedy řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze

rozhodnout. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývají dvě podmínky, za kterých žalovaný může zastavit řízení ve věci žádosti žadatele o mezinárodní ochranu. První podmínkou je to, že nelze zjistit místo pobytu tohoto žadatele a druhou nezbytnou podmínkou pak je, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.

13. Soud přisvědčil námitce žalobce, že správní orgán nezjišťoval náležitým způsobem místo pobytu žalobce, respektive dle spisového materiálu, který byl soudu předložen, tak toto místo nezjišťoval vůbec. Dne 24. 2. 2020 Ministerstvo vnitra ČR odbor azylové a migrační politiky, oddělení mezinárodní ochrany Kostelec nad Orlicí ve svém úředním záznamu konstatovalo, že: *„Dle hlášení Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 09. 02. 2020 výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu opustil dne 09. 02. 2020 Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí, aniž by oznámil místo jeho dalšího pobytu.“* Do dne 26. 2. 2020, kdy bylo rozhodnuto o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany, neprovedl žalovaný žádný úkon vedoucí ke zjištění místa pobytu žalobce a vyšel pouze z výše citovaného úředního záznamu. Dle soudu tak správní orgán neprokázal, že by bylo možné tvrdit, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany tak, jak mu ukládá zákon. S ohledem na skutečnost, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne povinnost krajských soudů v případě splnění podmínek podle ust. § 33 zákona o azylu nejprve ověřit, zda žalobce je pro účely řízení o žalobě dosažitelný, tedy zda je možné zjistit místo jeho pobytu a až následně řízení zastavit, tak v posuzovaném případě má soud zato, že stejnou povinnost má před zastavením řízení i správní orgán v případě posuzování splnění podmínek podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu. Tuto podmínku však žalovaný podle spisového materiálu zcela evidentně nesplnil.
14. Druhou nezbytnou podmínkou podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu pak je, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný měl k dispozici údaje k žádosti žalobce ze dne 21. 10. 2019 a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2019. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na základě zjištěného skutkového stavu nelze o žádosti žalobce rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle soudu je takové odůvodnění nedostatečné, protože je zcela obecné a není z něj zřejmé, proč konkrétně v případě žalobce nelze považovat shromážděné podklady za dostatečné ke zjištění skutkového stavu věci. Bylo by zcela pochopitelné, pokud by žalovaný chtěl s žalobcem provést doplňující pohovor nebo po něm požadoval doložit skutečnosti, které uvedl v prvním pohovoru, nic takového ale žalovaný ve svém odůvodnění netvrdil. Vzhledem k nedostatečnému odůvodnění tak nebylo prokázáno ani naplnění druhé podmínky.
15. Městský soud v Praze tedy konstatuje, že v případě žalobce nebylo žalovaným prokázáno splnění podmínek daných ust. § 25 písm. j) zákona o azylu.
16. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře uvádí, že krajský soud se nemůže poukazem na důvodnost jedné žalobní námítky vyhnout posouzení námitek ostatních, je-li napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné a ani jiná zjištěná vada takovému posouzení nebrání. Jestliže krajský soud dospěje k závěru, že ostatní námítky z povahy věci vypořádat nemůže, popř. by takový postup byl v dané věci bezpředmětný, musí tento svůj závěr řádně zdůvodnit (viz např. Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 259/2014-44). Soud v posuzovaném případě dospěl k závěru, že vypořádání zbylých žalobních námitek by bylo v dané věci bezpředmětné, protože nebyla splněna žádná z podmínek stanovených ust. § 25 písm. j) zákona o azylu a zároveň je zřejmé, že pobyt žalobce je v současné době znám

a žalovaný tak bude muset posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně, tudíž bylo dle soudu nadbytečné vypořádávat další námitky směřující do zastavení řízení dle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu.

17. Soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí, proto jej tímto rozsudkem v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
18. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast při jednání [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto soud přiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. října 2021

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

